

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרֻשֶׁת מִצְוֵת ז' נִסָּן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בְּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁנַי עִם רִשׁוֹנֵי

- להלן המחצית השנייה של התהליך שעל המצרע לעבור כדי להיות טהור.
- הכהן מושח חלק מדם הקרבן על אזנו הימנית של המצרע על האגודל הימני ביד ועל הבהן הימנית ברגל.
 - הכהן מזה מהשמן ליד קודש הקדשים
 - הכהן מושח שמן על אזנו הימנית של המצרע, על האגודל הימני ביד ועל הבהן הימנית ברגל.
 - הכהן שם את יתרת השמן על ראשו של המצרע
 - הכהן מקריב את שאר הקרבנות.
- באשר המצרע מסיים את כל הדברים הכתובים לעיל, התורה אומרת שהוא נטהר.

תְּהַלִּים / יוֹם ז' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ל"ט- מ"ד

- בפרק מ' בתהלים ישנו פסוק "אֲשֶׁרִי הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר שָׁם ה' מְבַטְחוֹ". בהמשך הפסוקים נאמר שאדם בזה לא פונה לאף אחד אחר לעזרה.
- המדרש מספר שפסוק זה מדבר על יוסף הצדיק, שתמיד בטח בה'. אבל פעם אחת הבטחון שלו לא היה מושלם- הוא בקש משר המשקים לזכור אותו במקום לבטח רק בה'.
- הרבי מסביר שאם כי יהודי צריך "לעשות כלי בטבע" - לעשות איזו שהיא השתדלות גשמית כדי שיהיה לברכה על מה לחול, ה' צפה מיוסף ליותר מזה. ליוסף היתה נשמה מאוד מיחד ומכיון שפך הקשר שלו לה' הוא כל כך חזק שלא היה עליו לדאג לעשות כלי לברכה בטבע.
- אם כי לא מצפה מאתנו שיהיה לנו בטחון חזק כמו של יוסף הצדיק, אנו יכולים ללמוד מכך עד כמה חשוב שיהיה לנו את הבטחון המצפה מאתנו.

תניא / לקויטי אמרים פרק מ' (ז' ניסן שנה מעברת)

בקבלה בספר תקוני זהר נאמר, שמצוות שנעשות ללא בונה הן כמו צפור קטנה שאינה יכולה לעוף. הבונה היא כמו הכנפים מסייעים למצוה לעוף למעלה לעולמות הרוחניים של בריאה ויצירה. אבל אם אתם מתחת לגיל בר/ בת מצוה למצוות שלכם יש תוספת כח! בקנטרס אחרון, ישנו הסבר על הפרק הזה ונאמר שהתורה של הילדים עולה הישר לה' אפילו ללא שבונה. היות וילדים אין עברות אמיתיות (בגלל שהם לא אחראים עדן על מעשיהם- לכן מברך האב בבר מצוה "ברוך שפטרני") ואפילו אם הסבה האמתית שהם לומדים היא כדי שלא "להסתבך" עם המורה, התורה שלהם עדן עולה הישר לה'.

דאגו להשתמש בהזדמנות הזו כל עוד אתם יכולים!

היום יום / ז' ניסן

בנסח חב"ד "ויהי בנסע הארון" שנאמר בתפלה כאשר מביאים את ספר התורה מארון הקדש אל הבימה, אומרים את המלים "וכרצון כל עמך בית ישראל".

הרבי כותב היום על שמות המשפחה של הרביים.

שם המשפחה של האדמו"ר הזקן היה ברוכוביץ' (לאבא שלו קראו ברוך).

האדמו"ר האמצעי בחר שם אחר – שניאורי (על שם אביו- האדמו"ר הזקן).

הצמח צדק שנה את שם משפחתו אולם לא בחר את שמו של אביו אלא בחר שם שהיה מקשר לאדמו"ר הזקן – שניאורסון. וזה נהיה שם המשפחה של הרביים עד לימינו.

בהתועדות של הרבי בי' שבט תשי"א, הרבי אמר שאנו הדור השביעי- מספר שבע מהדור הראשון- הדור של האדמו"ר הזקן (אפלו שהיו דורות רבים שקדמו לכך) בין שאנו צריכים לחיות עם מסירות הנפש שלמדנו מהאדמו"ר הזקן, לעשות את מה שה' אומר לעשות, אפלו אם לא ממש מתחשק לנו.

ספר המצוות / מצוות עשה ע"ג, י'

המצוה היומית, **מצוות עשה ע"ג**, היא אותה מצוה כמו אתמול. ואנו לומדים אותה בפעם האחרונה, לעתים יהודי עלול לעבר עברה חס ושלום. ומיד, הוא מצטער על כך. זו מצוה לומר בפה (להתודות), להתחרט על מה שעשה ולבקש מה' שיסלח לו.

כעת סימנו את כל הספר הראשון מתוך היד החזקה, ספר מדע. אנו מתחילים את ספר אהבה המתחיל בהלכות קריאת שמע

מצוה נוספת שאנו לומדים היום, **מצוות עשה י'** היא לומר קריאת שמע פעמים מידי יום. פעם אחת בבקר ופעם אחת בלילה.

רמב"ם / הלכות תשובה פרק י', הלכות קריאת שמע פרקים א', ב'

פרק י'- בפרק זה אנו לומדים ש "על פי הדעה תהיה אוהבה"- ככל שנלמד עוד על ה', כך נאהב אותו יותר, וככל שנאהב את ה' יותר, נשתוקק יותר לקיים את מצוותיו.

סימנו ספר מדע ומתחילים את ספר אהבה, הלכות קריאת שמע.

בפרק א' של הלכות קריאת שמע לומדים על המצוה לומר שמע ישראל בבקר ובערב. הרמב"ם אומר שיעקב אבינו שאל את בניו לפני שנפטר, אם כלם מאמינים בה'. כלם ענו "שמע ישראל, ה' אלקינו ה' אחד". כשיעקב אבינו שמע זאת, הוא אמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

בפרק ב' הרמב"ם מלמדנו איך לומר שמע. עלינו לומר בכונה גדולה כשאומרים את המשפט הראשון מתוך קריאת שמע. אחרת, יש לחזור על כן. אדם צריך להפסיק מעבודתו כדי לקרא קריאת שמע באופן הראוי.

דרכי החסידות / י"א ניסן

הרבני הוא נשמה כללית. משמעות הבטוי היא שהנשמה של הרבני בוללת בתוכה את כל הנשמות של כל היהודים. לכן יום ההלדת של הרבני הוא במדה מסוימת יום הולדת של כל יהודי.

מה מיוחד כל כך ביום הולדת? האם העבדה שהאדם נעשה גדול יותר? אם זו הייתה הנקודה העקרית, היינו צריכים לכנות את זה בשם שמעיד על כך שהאדם התבגר - אולי יומבוגר או יום - סוף-שנה או משהו דומה. במקום זה אנו קוראים לו יום הולדת, זאת אומרת שזה קשור לעבדה המיוחדת שנולדנו!

בספר איוב כתוב "אדם לעמל יולד". איזה סוג של עמל?

הגמרא אומרת שישנם שלושה סוגי עמל - עבודה קשה

עמל מלאכה, עמל שיחה ועמל התורה.

עמל מלאכה הכונה להרויח כסף או לתחזק את הבית וכדומה שעשויים להיות מאוד קשים.

עמל שיחה הכונה לתפלה, מצוה אותה אנו מקימים מידי יום כפי שראוי. זה לא קל.

עמל התורה הוא הכח שאנו משתמשים בו כדי ללמד ולהבין את חכמת ה'.

למרות שהגמרא אומרת שהדבר העקרי הוא עמל התורה, אנו באמת צריכים את כלם. אנו צריכים לעבד את ה' על ידי עמל מלאכה בולל כל המצות שעושים באמצעות כסף שהרווחנו או הבית שאותו תחזקנו. על ידי עמל השיחה - התפלה, ועל ידי למוד תורה.

זו הסבה שזה נקרא יום הולדת! ביום ההלדת אנו חושבים על הסבה שבגללה נולדנו. מחליטים שבשנה זו נצליח עוד יותר בכל סוגי העמל שה' הביא את הנשמה שלנו לעולם בעבורם.

(י"א ניסן תשמ"ג)